

ΟΙ ΟΠΑΔΟΙ ΤΟΥ ΙΗΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδ. 33).

— Σὰς λέγω ὅτι. ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα ἀποβλέπει αὐτήν, πρέπει νὰ ζητήσωμεν καὶ τὴν γνώμην της.

— Ἀ! ἂ! μὴ ἦνε κἀνείς ἐπαρχιακὸς ἔρως;
— Δὲν λέγω ἴσως ὄχι, διότι ἄφησα τὴν πτωχὴν Ἀμαλίαν ἀνθηρὰν καὶ χαρίεσσαν καὶ τὴν εὖρον ὠχρὰν καὶ κατηφῆ. Αὐτὰ θὰ τὰ διασαφίσω μετ' αὐτῆς, καὶ ἐπειδὴ ἐπιθυμεῖτε νὰ σὰς ἀναφέρω περὶ τούτου, θέλω σὰς ἀναφέρει ἀκολούθως.

— Ναί, ὅταν ἐπιστρέψῃς ἐκ τῆς Βανδέας, δὲν ἔχει οὕτως;

— Ὡ! θὰ ὑπάγω εἰς Βανδέαν;

— Μήπως ἀποστρέφεσαι τὴν Βανδέαν, ὡς καὶ τὸν γάμον;

— Παντελῶς.

— Λοιπὸν τότε ἀναχωρεῖς διὰ Βανδέαν.

— Πότε;

— Ἀλλὰ δὲν εἶνε κατεπεῖγον, καὶ ἀρκεῖ νὰ ἀναχωρήσῃς αὐριοι τὸ πρωῒ.

— Ἐξαίρετα! καὶ ταχύτερον, ἂν θέλητε; ἄλλ' εἵπατέ μοι, τί θὰ κάμω ἐκεῖ;

— Πρᾶγμα σπουδαιότατον, Ῥολάνδε.

— Διάβολε! δὲν πιστεύω νὰ ἦνε διπλωματικὴ ἀποστολή.

— Ἰσα, ἴσα, εἶνε ἀποστολὴ διπλωματικὴ, δι' ἣν ἔχω ἀνάγκην ἀνθρώπου, ὅστις νὰ μὴ ἦνε διπλωμάτης.

— Ὡ! στρατηγέ, εἶμαι ἀρμόδιος διὰ τὴν ὑπόθεσίν σας· μόνον, ὡς γνωρίζετε, ὅσον ὀλιγώτερον διπλωμάτης εἶμαι, τόσοι περισσοτέρων ὁδηγιῶν ἀνάγκην ἔχω.

— Τοιαύτας θὰ σοὶ δώσω. Ἰδοῦ, βλέπετε τὸν χάρτην τοῦτον;

Καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν νέον μέγαν χάρτην τοῦ Πεδεμοντίου ἐκτεινόμενον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ φωτιζόμενον ὑπὸ λυχνίας αἰωρουμένης ἐκ τοῦ ὀροφώματος.

— Ναί, τὸν βλέπω, ἀπεκρίθη ὁ Ῥολάνδος, συνειθισμένος ν' ἀκολουθῇ τὸν κύριόν του εἰς ὅλα τὰ ἀπροσδόκητα σχέδια τῆς μεγαλοφυΐας του· εἶνε χάρτης τοῦ Πεδεμοντίου καὶ οὐδὲν ἄλλο.

— Ναί, εἶνε χάρτης τοῦ Πεδεμοντίου.

— Ἀ! πρόκειται λοιπὸν περὶ τῆς Ἰταλίας.

— Πρόκειται πάντοτε περὶ τῆς Ἰταλίας.

— Ἐνόμιζον ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς Βανδέας.

— Κατὰ δεύτερον λόγον.

— Ἀ! λοιπὸν, στρατηγέ, θὰ στείλετε ἐμὲ

εἰς Βανδέαν, καὶ σεῖς θαῦπάγετε εἰς Ἰταλίαν;

— Ὅχι, ἔσο ἡσυχος.

— Καλὰ· σὰς εἰδοποιῶ ὅμως ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ λειποτακτῇσω διὰ νὰ ἔλθω νὰ σὰς εὕρω.

— Σοὶ τὸ συγχωρῶ· ἀλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν Μελάς.

— Συγγνώμην, στρατηγέ, κατὰ πρῶτον ἤδη ὁμιλοῦμεν περὶ αὐτοῦ.

— Ναί, ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ σκέπτομαι περὶ τούτου. Γνωρίζεις ποῦ θὰ προσβάλω τὸ Μελάς.

— Διάβολε!

— Ποῦ;

— Ὅπου τὸν συναντήσετε.

Καὶ ὁ Βοναπάρτης μειδιάσας,

— Ἀνόητε, εἶπε μετὰ μεγίστης οἰκειότητος. Εἶτα δὲ στραφεῖς πρὸς τὸν χάρτην.

— Ἐλθέ ἐδῶ, εἶπε πρὸς τὸν Ῥολάνδον, ὅστις ἔσπευσε νὰ κλίνη πλησίον αὐτοῦ.

— Ἰδοῦ, εἶπε, ποῦ θὰ τὸν προσβάλω.

— Πλησίον τῆς Ἀλεξανδρείας.

— Δύο ἢ τρεῖς λεύγας μακράν. Εἰς Ἀλεξανδρεῖαν ἔχει τὰς ἀποθήκας του, τὰ νοσοκομεῖά του, τὸ πυροβολικόν του, τὰς ζωοτροφίας του καὶ δὲν θὰ μακρυνθῇ ἀπ' ἐκεῖ.

Πρέπει νὰ τὸν προσβάλω καιρίως, καὶ μόνον οὕτω θὰ ἐπιτύχω τὴν εἰρήνην· θὰ διέλθω τὰς Ἀλπεῖς (καὶ ἔδειξε τὸν Ἅγιον Βερνάρδον) θὰ ἐπιπέσω κατὰ τοῦ Μελάς, ὅτε οὔτε θὰ τὸ ἐλπίζῃ καὶ θὰ τὸν κατανικήσω.

— Ὡ! ὅσον δι' αὐτὸ εἶναι ἰδικὴ σας φροντίς.

— Ἀλλ' ἐννοεῖς ὅτι διὰ ν' ἀναχωρήσω ἡσύχως, Ῥολάνδε, πρέπει νὰ μὴ ὑπάρχῃ φλόγῳσις ἐντοσθίων, δηλαδή ἡ Βανδέα ὅπισθεν ἐμοῦ.

— Ἀ! αὐτὸ λοιπὸν εἶναι, νὰ μὴ ὑπάρχῃ Βανδέα· με στέλλετε εἰς Βανδέαν διὰ νὰ περιστείλῃ τὴν Βανδέαν;

— Ὁ νέος ἐκεῖνος ἄνθρωπος μοι εἶπε σπουδαιότατα πράγματα περὶ τῆς Βανδέας. Οἱ Βανδαῖοι εἶνε καλοὶ στρατιῶται, ὅταν διοικῶνται ὑφ' ἐνὸς καλοῦ στρατηγοῦ, ὁποῖος εἶνε ὁ Γεώργιος Καδουδάλ. Τῷ προσέφερον τὴν διοίκησιν ἐνὸς τάγματος, τὴν ὁποίαν ἤρνήθη.

— Εἶνε ἄθλιος ἄνθρωπος

— Ἀλλ' εἶνε ἐν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν τὸ φαντάζεται.

— Τίς; ὁ Καδουδάλ;

— Ὁ Καδουδάλ. Ὁ ἄββᾶς Βερνιέ μοι ἔκαμε προτάσεις.

— Τί εἶναι αὐτός ὁ ἀββᾶς Βερνιέ;
 — Εἶναι υἱὸς ἐνὸς χωρικοῦ ἐξ Ἀνδεγαυίας, ὅστις σήμερον ἔχει τριάκοντα τρία ἔως τριάκοντα τέσσαρα ἔτη, ὅστις ἤτο ἐφημέριος τοῦ Ἀγίου Λαύδου εἰς Ἀγγέριν κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, ὅστις ἠρνήθη τὸν ὄρκον καὶ ἐρρίφθη μεταξὺ τῶν Βανδαίων. Δις ἡ τρίς ἡ Βανδέα εἰρήνευσεν, ἀπαξ δὲ ἡ δις ἐνομίσθη νεκρά, ἀλλ' ὁ ἀββᾶς Βερνιέ ἔζη. Μίαν ἡμέραν ἡ Βανδέα ἐφάνη ἀχάριστος πρὸς αὐτόν· ἤθελε νὰ ὀνομασθῇ γενικός ἐπίτροπος ὧν τῶν βασιλικῶν στρατῶν τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἀλλ' ὁ Στοφέρτος ἐπηρεάσας τὴν συζήτησιν, ὠνόμασε τὸν ἀρχαῖον κύριον αὐτοῦ, κόμητα Κολβέρτον δὲ Μαλεβριέ. Τὴν δευτέραν ὥραν τῆς πρωίας τὸ συμβούλιον διελύθη, καὶ ὁ ἀββᾶς Βερνιέ ἔγεινεν ἀφαντος. Τί ἔκαμε τὴν νύκτα ἐκείνην, ὁ Θεὸς καὶ ἐκεῖνος τὸ ἡξέυρουσι μόνοι· ἀλλὰ τὴν τετάρτην ὥραν τῆς πρωίας ἀπόσπασμα δημοκρατικὸν ἐπολιόρκει τὴν ἑπαυλιν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Στοφέρτος ἐκοιμᾶτο ἀόπλος καὶ ἀνυπεράσπιστος. Τὴν τετάρτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν ὁ Στοφέρτος συνελήφθη, μετὰ ὀκτῶ δὲ ἡμέρας ἀπεκεφαλίσθη εἰς Ἀγγέριν. Τὴν ἐπιούσαν ὁ Ἀντιστᾶς ἐλάμβανε τὴν υπερτάτην ἀρχηγίαν, καὶ αὐθημερόν ἵνα μὴ ὑποπέσῃ εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ προκατόχου τοῦ σφάλμα, ὠνόμασε τὸν ἀββᾶν Βερνιέ γενικὸν ἐπίτροπον. Ἐννόησες;
 — Καλλίστα.
 — Λοιπὸν, ὁ ἀββᾶς Βερνιέ, γενικός ἐπίτροπος τῶν ἐμπολέμων δυνάμεων, καὶ ἐφωδιασμένος μετὰ πληρεξουσία τοῦ κόμητος τοῦ Ἀρτοᾶ, μοι ἔκαμε προτάσεις.
 — Εἰς ὑμᾶς; τὸν Βοναπάρτην, τὸν πρῶτον ὑπάτον, ἠθέλησε... Ἀλλὰ πιστεύετε εἰς τὸν ἀββᾶν Βερνιέ, καὶ δέχεσθε τὰς προτάσεις αὐτοῦ;
 — Ναί, Ῥολάνδε, ἄς εἰρηνεύσῃ ἡ Βανδέα, καὶ τῇ ἀνοίγῃ πάλιν τὰς ἐκκλησίας τῆς, τῇ ἀποδίδῃ τοὺς ἱερεῖς τῆς.
 — Καὶ ἂν ψάλλωσι τὸν βασιλικὸν ὕμνον Κύριε σῶσον τὸν βασιλέα;
 — Καλλίτερον εἶναι νὰ ψάλλωσι παρὰ νὰ μὴ ψάλλωσι τίποτε. Ὁ Θεὸς εἶνε παντοδύναμος καὶ θὰ ἀποφασίσῃ. Ἡ ἀποστολὴ ἐν τοῦτοις σοὶ ἀρέσκει, ὡς σοὶ πῇν ἐξέθεα;
 — Θαυμάσια.
 — Λοιπὸν ἰδοὺ μία ἐπιστολὴ διὰ τὸν στρατηγὸν Ἐδουβίλ· θὰ ἔλθῃ εἰς συνθηκολογήσεις μετὰ τοῦ ἀββᾶ Βερνιέ, ὡς ἀρχιστρατήγου τοῦ Δυτικοῦ στρατοῦ, ἀλλὰ θὰ παρευ-

ρεθῇ εἰς ὅλας τὰς συνεδριάσεις· αὐτὸς θὰ ᾔηνε μόνος ὁ λόγος, σὺ δὲ ὁ λογισμὸς. Ἦδη ἀναχώρησον ὅσω δύνασαι τάχιον, διότι ὅσω ταχύτερον ἐπανεέλθῃς, τόσω καὶ ὁ Μελάς θὰ προσβληθῇ ταχύτερον.

— Στρατηγέ, σᾶς ζητῶ τὸν χρόνον μόνον ὅστις ἀπαιτεῖται ὅπως γράψω πρὸς τὴν μητέρα μου.

— Ποῦ θὰ καταλύσῃ φθάνουσα ἐδῶ;

— Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Πρέσβειων.

— Πότε νομίζεις, ὅτι θὰ φθάσῃ;

— Ἐχομεν σήμερον 21 Ἰανουαρίου, ὥστε τὴν 23 τὸ ἑσπέρας ἢ τὴν 24 τὸ πρωὶ θὰ ᾔν' ἐδῶ.

— Καὶ θὰ κατοικήσῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Πρέσβειων;

— Ναί, στρατηγέ.

— Φροντίζω ἐγὼ διὰ τὰ πάντα.

— Πῶς, θὰ φροντίσῃτε διὰ τὰ πάντα;

— Βεβαίως ἡ μήτηρ σου δὲν δύναται νὰ μείνῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

— Ποῦ λοιπὸν θέλετε νὰ μείνῃ;

— Παρὰ τινι φίλῳ.

— Ἀλλ' οὐδένα γνωρίζει εἰς Παρισίους.

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, Κύριε Ῥολάνδε, γνωρίζει τὸν πολίτην Βοναπάρτην, πρῶτον ὑπάτον καὶ τὴν πολίτιδα Ἰωσηφίναν σύζυγον του.

— Μὴ ἀναγκάσῃτε τὴν μητέρα μου, στρατηγέ, νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸ Λουξεμβούργον, διότι σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι αὐτὸ θὰ τὴν στενωχωρήσῃ πολύ.

— Ὅχι, ἀλλὰ θὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Νίκης.

— ὦ! στρατηγέ.

— Εἶναι ἀποφασισμένον· ἀλλὰ σπεῦσον ν' ἀναχωρήσῃς καὶ νὰ ἐπανεέλθῃς τάχιστα.

Ὁ Ῥολάνδος ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ πρώτου ὑπάτου διὰ νὰ τὴν ἀσπασθῇ, ἀλλ' ὁ Βοναπάρτης ἀποσύρας αὐτὴν, τῷ εἶπεν,

— Φίλησόν με, φίλτατε Ῥολάνδε, καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν.

Μετὰ δύο ὥρας ὁ Ῥολάνδος ἔτρεχεν ἐντὸς ὁδοπορικοῦ ὁχήματος τὴν πρὸς Αὐρηλίαν ὁδόν· τὴν δ' ἐπιούσαν, περὶ τὴν ἐννάτην ὥραν τῆς πρωίας εἰσῆρχετο εἰς Νάντην μετὰ τριάκοντα τριῶν ὥρων πορείαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Η ΟΔΟΠΟΡΙΚΗ ΑΜΑΞΙΑ ΤΗΣ ΓΕΝΕΒΗΣ.

Καθ' ἣν σχεδὸν ὥραν ὁ Ῥολάνδος εἰσῆρ-

χετο εἰς Νάντην, ὁδοπορικὴ ἄμαξα βαρέως πεφορτωμένη ἐστάθμευεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Χρυσοῦ Κέρατος ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τῆς Σατιλῶν-Σουρσέν.

Αἱ ὁδοπορικαὶ ἄμαξαι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην συνέκειντο ἐκ δύο μόνων μερῶν, τοῦ ἔμπροσθεν, καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ. Τὸ περιφερὲς σχῆμα εἶναι νεωτέρας ἐφευρέσεως.

Μόλις τῆς ἀμάξης σταθείσης, ὁ ἀμαξηλάτης κατήλθε καὶ ἤνοιξε τὰς θυρίδας, ὅπως ἐξέλθωσιν οἱ ἐν αὐτῇ.

Οἱ ἐπιβάται τῆς ἀμάξης, καὶ τῶν ἐπιβατριῶν συμπεριλαμβανομένων, ἦσαν ἑπτὰ τὸ ὅλον άτομα.

Εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος μία μήτηρ μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς, εἰς δὲ τὸ ἔνδοθεν, τρεῖς ἄνδρες, δύο γυναῖκες καὶ ἐν βρέφος θηλάζον· καὶ οἱ μὲν τρεῖς ἄνδρες τοῦ ἔνδοθεν μέρους ἦσαν εἰς ἱατρός ἐκ Γρώης, εἰς ὠρολογοποιός ἐκ Γενέθης καὶ εἰς ἀρχιτέκτων ἐκ Βούργου, τῶν δὲ δύο γυναικῶν ἡ μὲν ἦτο θαλαμηπόλος καὶ μετέβαινεν εἰς Παρισίους παρὰ τῇ κυρίᾳ τῆς, ἡ δὲ ἦτο τροφός τοῦ θηλάζοντος παιδίου, ὃ ἔφερεν εἰς τοὺς γονεῖς του. Ἡ ἐν τῷ ἔμπροσθίῳ μέρει γυνὴ ἦτο τεσσαρακοντούτης περίπου, φυλάττουσα ἱχνη μεγάλης καλλονῆς, ὃ δὲ υἱός τῆς ἦν παιδίον ἑνδεκα ἕως δώδεκα ἐτῶν.

Τὴν τρίτην θέσιν ἐν τῷ ἔμπροσθίῳ μέρει κατεῖχεν ὁ ἀμαξηλάτης.

Τὸ πρόγευμα ἦτο κατὰ τὸ σῦνηθες ἑτοιμον εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ ξενοδοχείου, καὶ τοιοῦτον, ὥστε ὁ ἀμαξηλάτης, ἐκ συμφώνου ἀναμφιβόλως μετὰ τοῦ ξενοδόχου, δὲν ἄφινον ποτὲ εἰς τοὺς ξένους τὸν χρόνον διὰ νὰ φάγωσιν. Ἡ γυνὴ λοιπὸν καὶ ἡ τροφὸς κατέβησαν διὰ νὰ υπάγωσι παρὰ τῷ ἀρτοποιῷ ὅπως ἀγοράσωσιν ἐκάστη μικρὸν τεμάχιον θερμοῦ ἄρτου, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ τροφὸς προσέθηκε καὶ μέρος ἀλλάντος, καὶ ἀκολούθως ἀνέβησαν πάλιν εἰς τὴν ἄμαξαν ἵνα προγευματίσωσιν ἐν αὐτῇ, ἀπαλλασσόμεναι οὕτω τῆς δαπάνης τοῦ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ προγεύματος, ἧτις ἦτο πολὺ δυσανάλογος μὲ τὸ ἰσχνὸν βαλάντιόν των. Ὁ δὲ ἱατρός, ὁ ἀρχιτέκτων, ὁ ὠρολογοποιός, ἡ μήτηρ καὶ ὁ υἱός τῆς εἰσῆλθον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ ἀφοῦ καθεσθέντες μικρὸν παρὰ τὴν θερμάστραν ἐθερμάνθησαν, μετέβησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ ἐτέθησαν πλησίον τῆς τραπέζης.

Ἡ μήτηρ ἠρκέσθη εἰς κυμβίον καφεὶ καὶ

εἰς τινὰς ὁπώρας, τὸ δὲ παιδίον, θέλον διὰ τῆς ὁρέξεως τοῦλάχιστον ν' ἀποδείξῃ ὅτι εἶναι ἄνθρωπος, προσέβαλε ζωηρῶς τὰ ἐδέσματα διὰ τῆς περόνης.

Ἡ πρώτη στιγμή, ὥς πάντοτε, ἀφιερώθη εἰς τὴν καταπράυνσιν τῆς πείνης· πρῶτος δὲ ὁ ὠρολογοποιός τῆς Γενέθης λαβὼν τὸν λόγον, εἶπε·

— Μὰ τὴν πίστιν μου, πολῖτα, (εἰς τὰ δημόσια μέρη προσηγορεύοντο ἀκόμη πολῖται) θὰ σὰς ὁμολογήσω εἰλικρινῶς ὅτι οὐδόλως δυσηρεστήθην ὅτε εἶδον σήμερον τὸ πρῶτον εἰς ἐξημέρωσε.

— Πῶς, δὲν κοιμᾶσθε, κύριε, εἰς τὴν ἄμαξαν; ἠρώτησεν ὁ ἱατρός.

— Ναι, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ συμπολίτης τοῦ Ρουσώ· συνήθως ἀπαξ μόνον κοιμοῦμαι, ἀλλ' ἡ ἀνησυχία ὑπερέβαινε τὴν κόπωσιν.

— Ἐφοβεῖσθε μὴ ἀναποδογυρισθῶμεν;

— Ὅχι, ὥς πρὸς τοῦτο εἶμαι εὐτυχής, καὶ πιστεύω ὅτι ἀρκεῖ νὰ ἦμαι εἰς μίαν ἄμαξαν διὰ νὰ μὴ ἀναποδογυρίζωμαι ποτέ. Ὅχι δὲν εἶναι αὐτό.

— Ἀλλὰ τί; ἠρώτησεν ὁ ἱατρός.

— Εἰς Γενέθην λέγουν ὅτι αἱ ὁδοὶ τῆς Γαλλίας δὲν εἶναι ἀσφαλεῖς.

— Κατὰ τὰς περιστάσεις, εἶπεν ὁ ἀρχιτέκτων.

— Ἀ, αὐτὸ τὸ κατὰ τὰς περιστάσεις! ἐγόγγυισεν ὁ ὠρολογοποιός.

— Ναι, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀρχιτέκτων, ἂν, ἐκ παραδείγματος, φέρωμεν μεθ' ἑαυτῶν χρήματα τῆς κυβερνήσεως, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ συλληφθῶμεν, ἢ μᾶλλον συνελήφθημεν ἤδη.

— Νομίζετε; ἠρώτησεν ὁ ὠρολογοποιός.

— ὦ! αὐτὸ εἶνε ἀναπόφευκτον· δὲν γνωρίζω πῶς αὐτοὶ οἱ διαβολο-ὁπαδοὶ τοῦ Ἰηοῦ τὸ μυρίζονται ἐν τούτοις οὐδέποτε λείπουν.

Ὁ ἱατρός ἔκαμε σημεῖον καταφατικόν.

— Ἀ! λοιπὸν, ἠρώτησεν ὁ ὠρολογοποιός, εἰσθε καὶ σεῖς τῆς γνώμης τοῦ κυρίου;

— Καθ' ὁλοκληρίαν.

— Καὶ ἂν ἐγνωρίζετε ὅτι ὑπάρχουσι χρήματα τῆς κυβερνήσεως εἰς τὴν ἄμαξαν, θὰ ἐκάμνετε τὴν ἀνοησίαν νὰ ἐπιβῆτε;

— Σὰς ὁμολογῶ, ὅτι θὰ τὸ ἐσκεπτόμην πολὺ.

— Καὶ σεῖς, κύριε; ἠρώτησε τὸν ἀρχιτέκτονα.

— Ἀ! ἐγὼ, ἀπεκρίθη οὗτος, ἔχων σπουδαίαν ὑπόθεσιν, θὰ ἀνεχώρουν ἀμέσως.

— Πολὺ ἐπεθύμουν, εἶπεν ὁ ὥρολογόποιός, νὰ καταβιβάσω τὸν μάρσυπον καὶ τὰ κιβώτιά μου, διότι ἔχω ἐν αὐτοῖς ὥρολόγια ἀξίας εἰκοσι σχεδὸν χιλιάδων φράγκων. Ἔως τώρα εἶχαμεν τύχην, ἀλλὰ δὲν πρέπει καὶ πολὺ νὰ πειράζωμεν τὸν Θεόν.

— Δὲν ἤκούσατε, κύριε, εἶπεν ἡ μήτηρ, λαμβάνουσα μέρος εἰς τὴν ὁμιλίαν, ὅτι δὲν διατρέχουμεν κίνδυνον νὰ συλληφθῶμεν, ὡς λέγουσι τοῦλάχιστον οἱ κύριοι οὗτοι, εἰμὴ ἐν ᾗ περιπτώσει φέρομεν χρήματα τῆς κυβερνήσεως;

— Καὶ δι' αὐτὸ κυρίως φοβοῦμαι, εἶπεν ὁ ὥρολογόποιός, παρατηρῶν μετ' ἀνησυχίας περὶ αὐτοῦ ἔχομεν ἐκεῖ.

Ἡ μήτηρ ὠχρίασε μικρὸν, θεωρήσασα τὸν υἱὸν τῆς, διότι πρὶν ἐκάστη μήτηρ φοβηθῇ δι' ἑαυτήν, φοβεῖται διὰ τὸ τέκνον τῆς πρῶτον.

— Πῶς, ἔχομεν χρήματα; ἠρώτησαν ταυτοχρόνως καὶ με' φωνὴν κατὰ διαφόρους βαθμοὺς συγκεκνημένην ὁ ἱατρὸς καὶ ὁ ἀρχιτέκτων. Εἰσθε βέβαιος δι' ὅ,τι λέγετε;

— Βεβαίότατος, κύριε.

— Τότε ἔπρεπε νὰ μᾶς τὸ εἴπητε πρότερον, ἢ καὶ ὅτε μᾶς τὸ λέγετε τώρα ἔπρεπε νὰ τὸ εἴπητε σιγανώτερον.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ ἱατρὸς, ὁ κύριος δὲν εἶναι βέβαιος εἰς ὅ,τι λέγει.

— Ἡ ὁ κύριος ἀστείεύεται, εἶπεν ὁ ἀρχιτέκτων.

— Ἀπαγε!

— Οἱ κάτοικοι τῆς Γενέθης ἀγαπῶσι τὰς ἀστείότητας, ὑπέλαθεν ὁ ἱατρὸς.

— Κύριε, εἶπεν ὁ ὥρολογόποιός προσβληθεὶς ἐκ τοῦ λόγου τούτου, τὰ εἶδον φορτωμένα ἐνώπιόν μου.

— Τί;

— Τὰ χρήματα

— Εἶναι πολλὰ;

— Εἶδον πολλοὺς σάκκους.

— Ἀλλὰ πόθεν προέρχονται τὰ χρήματα ταῦτα;

— Ἐκ τοῦ ταμείου τῶν ἄρκτων τῆς Βέρνης, καὶ γνωρίζετε βεβαίως ὅτι αἱ ἄρκτοι τῆς Βέρνης ἔχουσι πεντήκοντα ἕως ἑξήκοντα χιλιάδων λιτρῶν πρόσδοτον.

Ὁ ἱατρὸς ἐκάγχασε.

— Βεβαίως, εἶπεν, ὁ κύριος θέλει νὰ μᾶς φοβίσῃ.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ ὥρολογόποιός, σὰς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου.

— Εἰς τὴν ἄμαξαν, κύριοι, ἐφώνησεν ὁ ὁδηγός, ἀνοίγων τὴν θύραν, εἰς τὴν ἄμαξαν ἤργησαμεν τρία τέταρτα.

— Μίαν στιγμὴν, ἄμαξηλάτα, μίαν στιγμὴν, εἶπεν ὁ ἀρχιτέκτων, σκεπτόμεθα.

— Ἐπὶ τίνος;

— Κλείσατε τὴν θύραν καὶ ἔλθετε ἐδῶ.

— Ἐλθετε νὰ πῖντε ἐν ποτήριον οἴνου μεθ' ἡμῶν.

— Εὐχαρίστως, κύριοι, εἶπεν ὁ ἄμαξηλάτης, ποτὲ δὲν ἀρνοῦμαι νὰ πῶ οἶνον.

Ὁ ἄμαξηλάτης ἔτεινε τὸ ποτήριόν του καὶ οἱ τρεῖς ἐπιβάται ἔκρουσαν τὰ ἰδικά των πρὸς τὸ ποτήριον ἐκείνου καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐμελλε νὰ φέρῃ τὸ ποτήριον εἰς τὸ σόμα, ὁ ἱατρὸς τοῦ ἔκρουσε τὸν βραχίονα.

— Εἰπέ μας, ἄμαξηλάτα, εἶνε ἀληθές;

— Ποῖον;

— Ὅ,τι λέγει ὁ κύριος, καὶ ἔδειξε τὸν ὥρολογόποιόν.

— Ὁ Κύριος Φερῶ;

— Δὲν γνωρίζω ἂν ὁ κύριος ὀνομάζεται κύριος Φερῶ.

— Ναί, κύριε, εἶναι τὸ ὄνομά μου, εἶπεν ἐκεῖνος κλίνων τὴν κεφαλὴν, Φερῶ καὶ συντροφία, ὥρολογόποιοι, ἐν τῇ ὁδῷ Προμαχῶνος, ἀριθμὸς 6 εἰς Γενέθην ὑπὸ τὰς διαταγὰς σας.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ ἄμαξηλάτης, ἀναβῆτε.

— Ἀλλὰ δὲν μοι ἀπεκρίθητε.

— Τί θέλετε νὰ σᾶς ἀποκριθῶ, ἀφοῦ δὲν με ἐρωτᾶτε τίποτε;

— Ἀλλὰ σᾶς ἐρωτῶμεν ἂν ᾔνε ἀληθές ὅτι μεταφέρετε ἐν τῇ ἄμαξῃ ποσὸν μέγα ἀντήκον εἰς τὴν Γαλλικὴν Κυβέρνησιν;

— Σεῖς, εἶπεν ὁ ἄμαξηλάτης πρὸς τὸν ὥρολογόποιόν, εἶπατε αὐτό;

— Ἀ! φίλτατε!

— Ἐμπρὸς, κύριοι, εἰς τὴν ἄμαξαν.

— Ἀλλὰ πρὶν ἀναβῶμεν ἐπεθυμοῦμεν νὰ μάθωμεν...

— Τί, ἂν φέρω χρήματα τῆς Κυβερνήσεως; ναί, φέρω. Τώρα ἂν συλληφθῶμεν, μὴ εἴπητε τίποτε καὶ δὲν ἔχομεν φόβον.

— Εἰσθε βέβαιος;

— Ἀφετέ με νὰ οἰκονομήσω τὸ πρᾶγμα με ἐκείνους τοὺς κυρίους.

— Τί θὰ κάμητε, ἂν μᾶς συλλάβωσιν; ἠρώτησεν ὁ ἱατρὸς τὸν ἀρχιτέκτονα.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, θὰ ἀκολουθήσω τὴν συμβουλὴν τοῦ ἄμαξηλάτου.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ καλλίτερον, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος.

— Ἐγὼ ἐπίσης, προσέθηκεν ὁ ἀρχιτέκτων.
 — Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, εἶπεν ὁ ὠρολογιοποιός.
 — Κύριοι, εἰς τὴν ἄμαξαν, σπεύσατε.
 — Τὸ παιδίον ἤκουεν ὅλην αὐτὴν τὴν συνδιάλεξιν μὲ συνεσταλμένα ὄμματα καὶ ὀδόντας.
 — Καὶ ἐγὼ, εἶπεν εἰς τὴν μητέρα του, ἀν συλληφθῶμεν, ἤξεύρω τί θὰ κάμω.
 — Τί θὰ κάμῃς; ἠρώτησεν ἐκείνη.
 — Θὰ ἰδῃς.
 — Τί λέγει τὸ παιδίον; ἠρώτησεν ὁ ὠρολογιοποιός.
 — Λέγω ὅτι εἰσθε ὅλοι δειλοὶ, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον ἀνευ δισταγμοῦ.
 — Ἐ! Ἐδουάρδε, ἐφώνησεν ἡ μήτηρ του, τί εἶν' αὐτά;
 — Ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ συλλάβωσι τὴν ἄμαξαν, εἶπε τὸ παιδίον μὲ βλέμμα σπινθηροβόλον.
 — Ἐμπρός, ἔμπρός, κύριοι, διὰ τὸν Θεόν, εἰς τὴν ἄμαξαν, ἀνέκραξε διὰ τελευταίαν φορὰν ὁ ἀμαξηλάτης.
 — Ἀμαξηλάτα, εἶπεν ὁ ἱατρός, ὑποθέτω ὅτι δὲν ἔχεις ὄπλα.
 — Ἐχω πιστόλια.
 — Δυστυχῇ!
 Καὶ κλίνας πρὸς τὸ οὖς τοῦ ἱατροῦ ὁ ἀμαξηλάτης, τῷ εἶπε,
 — Ἐστὲ ἡσυχος, ἱατρὲ, διὰ πυρίτιδος μόνον τὰ ἔχω πεπληρωμένα. Ὡρα καλὴ, καὶ ἔκλεισε τὴν θυρίδα.
 Καὶ ἐνῶ ὁ ἡνίοχος ἐμαστίγωνε τοὺς ἵππους καὶ ἡ βαρεῖα μηχανὴ ἐκινεῖτο, ἔκλεισε τὴν θυρίδα τοῦ ἐμπροσθίου μέρους.
 — Δὲν ἀναβαίνειτε ἐδῶ, τῷ εἶπεν ἡ μήτηρ;
 — Εὐχαριστῶ, κυρία Μοντρεβέλ, ἀπεκρίθη ὁ ἡνίοχος, καλὰ κάθημαι ἐνταῦθα. Προσέξατέ ὅμως μὴ ὁ Ἐδουάρδος ἐγγίσῃ τὰ πιστόλια, ἅτινα εἶναι ἐν τῷ θυλακίῳ, διότι δύναται νὰ πληγωθῇ.
 — Καλὰ, εἶπε τὸ παιδίον, ὥς νὰ μὴν ἤξευρέ τις τί ἐστὶ πιστόλιον· ἔχω πολὺ καλλίτερα ἀπὸ τὰ ἰδικά σας, τὰ ὅποια ὁ φίλος μου Ἰωάννης μοι ἔφερεν ἐξ Ἀγγλίας· δὲν εἶναι ἀλήθεια, μήτηρ;
 — Ἀδιάφορον, εἶπεν ἐκείνη, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ ἐγγίξῃς τίποτε.
 — ὦ! ἔσο ἡσυχος, μήτηρ μου. Καὶ διὰ μικρᾶς φωνῆς ἐπ' ἀνέλαθεν
 — Ἀν οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ἰηοῦ μᾶς προσβάλωσιν, ἤξεύρω τί θὰ κάμω ἐγώ.
 Ἡ ἄμαξα ἀνέλαβε τὸν βαρὺν δρόμον

αὐτῆς καὶ ἐκύλιε πρὸς τοὺς Παρισίους.

Ἦτο μία ἐκ τῶν λαμπρῶν ἐκείνων χειμερινῶν ἡμερῶν, αἵτινες δίδουσι νὰ ἐννοήσωσιν ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι πιστεύουσι τὴν φύσιν νεκράν, ὅτι ἡ φύσις δὲν ἀποθνήσκει, ἀλλὰ κοιμάται μόνον. Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ζῇ ἐβδομήκοντα ἢ ὀγδοήκοντα ἔτη, κατὰ τὰ μακρὰ ἔτη του, ἔχει νύκτας δέκα ἢ δώδεκα ὥρων, καὶ παραπονεῖται ὅτι τὸ μήκος τῶν νυκτῶν συντέμνει ἀκόμη τὴν μικρότητα τῶν ἡμερῶν του· ἡ δὲ φύσις, ἥτις ἔχει ὑπαρξίν ἀπεριόριστον, τὰ δένδρα ἅτινα ἔχουσι ζωὴν χίλιετη, κοιμῶνται τέσσαρας ἢ πέντε μῆνας, οἵτινες δι' ἡμᾶς μὲν ὀνομάζεται χειμὼν δι' αὐτὰ δὲ εἶναι νύκτες. Οἱ ποιηταὶ ψάλλουσιν εἰς τὰ ποιήματα αὐτῶν τὴν ἀθανασίαν τῆς φύσεως, ἥτις ἀποθνήσκει ἕκαστον φθινόπωρον καὶ ἀναζῇ ἕκαστον ἔαρ. Ἀλλ' ἀπατώνται οἱ ποιηταὶ· δὲν ἀποθνήσκει ἡ φύσις ἕκαστον φθινόπωρον, πλὴν κοιμάται, δὲν ἀναζῇ ἕκαστον ἔαρ, ἀλλ' ἐξυπνᾷ. Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἡ σφαῖρα ἡμῶν ἀποθάνῃ, θὰ ἀποθάνῃ πράγματι καὶ τότε θὰ κυλίσῃ εἰς τὸ ἀπείρον διάστημα, ἡ θὰ καταπέσῃ εἰς τὰς ἀβύσσους τοῦ χάους ἀδρανῆς, σιωπηλῆς, μονήρης, ἀνευ δένδρων, ἀνευ ἀνθῶν, ἀνευ χλόης, ἀνευ ποιητῶν.

Τὴν ὥραίαν λοιπὸν ταύτην ἡμέραν τῆς 23 Φεβρουαρίου 1800 ἡ κοιμωμένη φύσις ἐφαίνετο ὀνειρευομένη τὸ ἔαρ. Ἡλιος λαμπρὸς, σχεδὸν ραδιῶδς, ἠκτινοβόλει ἐπὶ τῆς ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ, ἣν διέτρεχεν ἡ ἄμαξα, χλόης, καὶ ἐσχημάτιζεν ἐπ' αὐτῆς τοὺς ἀψευδεῖς ἐκείνους ἐκ δρόσου μαργαρίτας, οἵτινες διαλύονται εἰς τοὺς δακτύλους τῶν παιδίων καὶ οἱ ὅποιοι εὐχαριστοῦσι τὸ ὄμμα τοῦ γεωργοῦ ὅταν βρέχῃσι τὰ ἄκρα τῶν ἐκ τῆς γῆς φουμένων σταγύων. Ἦνοιξαν τὰ παράθυρα τῆς ἀμάξης διὰ νὰ εἰσδύσῃ καὶ μέχρις αὐτῶν τὸ θεῖον ἐκεῖνο μεῖδιωμα, καὶ ἔλεγον εἰς τὴν πρὸ πολλοῦ ἀποῦσαν ἀκτίνα «χαῖρε ὦ σὺ, τὴν ὁποίαν ἐνομίσαμεν ἀπολυσθεῖσαν εἰς τὰ σκιερὰ νέφη τῆς δύσεως καὶ εἰς τὰ θορυβώδη ἔγκατα τοῦ ὠκεανοῦ.»

Αἰφνης, ἀφοῦ ἐκύλισεν ἐπὶ μίαν περίπου ὥραν, πλησίον σχεδὸν τοῦ Σατιλλῶν, φθάσασα εἰς κλίσιν τινὰ τοῦ ποταμοῦ, ἡ ἄμαξα ἐστάθη ἀνευ τινὸς ἐμποδίου μόνον τέσσαρες ἵππεῖς ἐφάνησαν βαδίζοντες αἰφνης, καὶ ὁ εἰς αὐτῶν, ὅστις ἐπροηγείτο δύο ἢ τρία βήματα τῶν ἄλλων, ἔκαμε μὲ τὴν χεῖρα νεῦμα εἰς τὸν ἀμαξηλάτην νὰ σταθῇ.

Ὁ ἀμαξηλάτης ὑπήκουσεν.

— Ὡ! μήτερ, εἶπεν ὁ μικρὸς Ἐδουάρδος, ὅστις ὄρθιος, ἐναντίον τῶν συστάσεων τῆς Κυρίας Μοντρεβέλ, παρετῆρει διὰ τῆς θυρίδος, ὦ! μήτερ, τί ὠραῖοι ἵπποι; ἀλλὰ διατί οἱ ἐπιβαίνοντες αὐτοὺς φέρουσι προσωπίδας; ἀκόμη δὲν εἶναι ἀποκρέω.

Ἡ κυρία Μοντρεβέλ ὄνειροπολεῖ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Πᾶσα γυνὴ ὄνειροπολεῖ, νέα μὲν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, γράϊα δὲ ἐπὶ τοῦ παρελθόντος.

Ἐξεληθοῦσα τῆς ὄνειροπολήσεως αὐτῆς, καὶ ἰδοῦσα ὅτι ἡ ἄμαξα ἐστάθη, ἐξέβαλε κραυγὴν. Ὁ Ἐδουάρδος ἐστράφη πρὸς αὐτὴν ζωηρῶς.

— Τί εἶναι, μήτερ; ἠρώτησεν.

Ἐκείνη δὲ ὠχρίασασα τὸν ἔλαβεν εἰς τοὺς βραχίονάς της χωρὶς νὰ τῷ ἀποκριθῇ· φωναὶ τρόμου ἠκούσθησαν καὶ εἰς τὸ ἐνδότερον τῆς ἀμάξης.

— Ἀλλὰ τί τρέχει λοιπόν; τί τρέχει; ἠρώτα ὁ μικρὸς Ἐδουάρδος, θέλων νὰ ἀπαλαχθῇ ἀπὸ τοὺς βραχίονας τῆς μητρός του.

— Πρόκειται, μικρὲ μου φίλε, εἶπε μὲ φωνὴν γλυκεῖαν εἰς τῶν προσωπιδοφόρων, εἰσάγων τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ εἰς τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τῆς ἀμάξης, νὰ θεωρήσωμεν μὲ τὸν ἀμαξηλάτην ἕνα λογαριασμόν, ὅστις κατ' οὐδὲν ἀποβλέπει τοὺς ἐπιβάτας. Εἶπατε λοιπόν εἰς τὴν κυρίαν μητέρα σας νὰ δεχθῇ τὴν ἔκφρασιν τοῦ σεβασμοῦ ἡμῶν καὶ νὰ μὴ προσέξῃ εἰς ἡμᾶς, ὡς οὔτε ἂν ἡμεθα ἐνταῦθα.

Εἶτα μεταβάς καὶ εἰς τὸ δεύτερον τῆς ἀμάξης μέρος, εἶπε,

— Δουλὸς σας, κύριοι· μὴ φοβηθῆτε διὰ τὸ βαλάντιον ἢ τὰ πράγματά σας, καὶ ἐνθαρρύνετε τὴν τροφόν, διότι δὲν ἤλθομεν νὰ τὴν κάμωμεν νὰ χάσῃ τὸ γάλα της.

Στραφείς καὶ πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην,

— Λοιπόν, κύρ Ἰερώνυμε, τῷ εἶπεν, ἔχομεν καμμίαν ἑκατοστὴν χιλιάδων φράγκων εἰς τὴν ἄμαξαν· δὲν εἶναι ἀληθές;

— Κύριοι, σὰς βεβαιῶ...

— Τὰ χρήματα εἶναι τῆς κυβερνήσεως καὶ ἀνήκουσιν εἰς τὸ ταμεῖον τῶν ἀρκτῶν τῆς Βέρνης. Ἐκ τούτων ἐβδομήκοντα χιλιάδες εἶναι εἰς χρυσόν, καὶ τὰ λοιπὰ εἰς ἀργυρον. Ὁ ἀργυρος εἶναι εἰς τὴν ἄμαξαν, ὁ δὲ χρυσὸς εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ ἐμπροσθίου μέρους. Δὲν εἴμεθα καλῶς πληροφορημένοι;

Εἰς τὰς λέξεις εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ ἐμπροσθίου μέρους ἡ Κ. Μοντρεβέλ

ἐξέβαλε δευτέραν κραυγὴν τρόμου, διότι ἐμελλε νὰ εὐρεθῇ εἰς συναφὴν ἄμεσον μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες, καὶ τοι μεγίστην εὐγένειαν δεικνύοντες, τῇ ἐνέπνεον ὅμως μέγιστον φόβον.

— Ἀλλὰ τί ἔχεις λοιπὸν μήτερ; τί ἔχεις; ἠρώτα ὁ Ἐδουάρδος μετ' ἀνυπομονησίας.

— Σιώπα, Ἐδουάρδε, σιώπα.

— Διατί νὰ σιωπήσω;

— Δὲν καταλαμβάνεις;

— Ὁχι.

— Ἡ ἄμαξα συνελήφθη.

— Διατί; ἀλλ' εἰπέ διατί! Ἀ! μήτερ, καταλαμβάνω.

— Ὁχι, ὀχι, εἶπεν ἡ Κ. Μοντρεβέλ, δὲν καταλαμβάνεις.

— Οἱ κύριοι οὗτοι εἶνε κλέπται.

— Μὴ ὁμιλῆς οὕτω.

— Πῶς, δὲν εἶναι κλέπται! ἀλλ' ἰδοὺ λαμβάνουσι τὰ χρήματα τοῦ ἀμαξηλάτου.

Καὶ ὄντως ὁ εἰς ἐφόρτωνεν ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ τοὺς σάκκους τῶν χρημάτων, οὗς ὁ ἀμαξηλάτης τοῖς ἔρριπτεν.

— Ὁχι, εἶπεν ἡ Κ. Μοντρεβέλ, ὀχι δὲν εἶναι κλέπται.

Εἶτα χαμηλώσασα τὴν φωνήν, προσέθηκεν.

— Εἶνε οἱ ὁ παδ οἱ τοῦ Ἰηοῦ.

— Ἀ! εἶπε τὸ παιδίον, εἶνε λοιπὸν αὐτοί, οἵτινες ἐδολοφόνησαν τὸν φίλον μου σὺρ Ἰωάννην.

Καὶ τὸ παιδίον κατέστη ὠχρότατον καὶ ἡ ἀναπνοή του μόλις ἐξήρχετο τῶν συνεσταλμένων ὁδόντων του.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τῶν προσωπιδοφόρων ἦνοιξε τὴν θύραν τοῦ ἐμπροσθίου μέρους τῆς ἀμάξης καὶ εἶπε μετ' ἰδιαζούσης εὐγενείας.

— Κυρία κόμησσα, πρὸς μεγίστην λύπην μας εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ σὰς ἀνησυχίσωμεν, ἀλλ' ἔχομεν, ἢ μᾶλλον ὁ ἀμαξηλάτης ἔχει ἀσχολίαν τινὰ ἐν τῷ ἐμπροσθίῳ μέρει.

Λάβετε λοιπὸν τὴν καλοσύνην νὰ καταβῆτε πρὸς στίγμην, καὶ ὁ Ἰερώνυμος θὰ τελειώσῃ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον.

Καὶ μετὰ τόνου φαιδρότητος, ἥτις οὐδέποτε σχεδὸν ἔλειπεν ἐκ τῆς φωνῆς ἐκείνης.

— Δὲν εἶνε ἀληθές, Ἰερώνυμε; εἶπεν.

Ὁ Ἰερώνυμος ἀπεκρίθη καταφατικῶς, ἐπικυρῶν τοὺς λόγους τοῦ προσωπιδοφόρου. Ἐκ κινήματος αὐτοματικοῦ καὶ ἵνα τεθῇ

μεταξύ τοῦ κινδύνου καὶ τοῦ υἱοῦ τῆς, ἡ **Κ. Μοντρεβέλ**, καίτοι ὑπακούσασα ἀμέσως εἰς τὴν πρόσκλησιν, ἔλαβε τὸν υἱὸν τῆς ὅπισθεν αὐτῆς· ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπρόφθασε νὰ ἀρπάξῃ τὰ πιστόλια τοῦ ἀμαξηλάτου.

Ὁ προσωπιδοφόρος μὲ τὴν μειλίχιον φωνὴν ἐβοήθησε διὰ μεγίστης εὐγενείας τὴν **Κ. Μοντρεβέλ** νὰ καταβῇ, ἔκαμε σημεῖον εἰς ἓνα τῶν συντρόφων του νὰ τῇ προσφέρῃ τὸν βραχίονα καὶ ἐστράφη πάλιν πρὸς τὴν ἄμαξαν.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην διπλῇ ἐκπυρσοκρότησις ἤκούσθη, διότι ὁ Ἐδουάρδος εἶχε πυροβολήσῃ μὲ τὰς δύο του χεῖρας κατὰ τοῦ ὁπαδοῦ τοῦ Ἰηρῦ, ὅστις ἐγένετο ἄφαντος ἐντὸς νέφους καπνοῦ.

Ἡ **Κυρία Μοντρεβέλ**, ἐκπέμψασα κραυγὴν, ἔλειποθύμησε, πολλὰ δὲ φωναὶ ἐκφράζουσαι αἰσθήματα διάφορα ἀπεκρίθησαν εἰς τὴν μητρικὴν ταύτην κραυγὴν.

Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἀμάξης ἡ φωνὴ ὑπεδήλου τὴν ἀγωνίαν, διότι εἶχον συμφωνήσῃ οὐδεμίαν ν' ἀντιτάξωσιν ἐναντιότητά, καὶ ὅμως ἰδοὺ εἰς ἀνθίστατο.

Παρὰ τοῖς τρισὶν ἑτέροις προσωπιδοφόροις ὑπῆρξε κραυγὴ ἐκπλήξεως, διότι πρῶτον τοῖς συνέβαινε τὸ τοιοῦτον· ἔτρεξαν λοιπὸν πρὸς τὸν σύντροφον αὐτῶν, διὰ νὰ ἰδῶσι μὴ ἐπληγώθῃ. Ἀλλὰ τὸν εὖρον ὄρθιον, σῶον, ὑγιᾶ καὶ γελῶντα, ἐνῶ ὁ ἀμαξηλάτης ἔχων ἐστραυρωμένας τὰς χεῖρας, ἐκραύγαζε,

— **Κύριε** σὰς ὀρκίζομαι ὅτι δὲν εἶχον σφαίρας, κύριε, σὰς διαμαρτύρομαι ὅτι μόνον διὰ πυρίτιδος ἦσαν γεμισμένα.

— **Μήπως** δὲν τὸ βλέπω, ἀπεκρίθη ὁ προσωπιδοφόρος, ὅτι ἦσαν μόνον μὲ πυρίτιδα, ἡ καλὴ ὅμως διάθεσις ὑπῆρχε, δὲν εἶνε οὕτως, Ἐδουάρδε μου;

Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς συντρόφους του. — **Ὁμολογήσατε, κύριοι**, εἶπεν, ὅτι τὸ παιδίον αὐτὸ εἶνε πολὺ θελκτικόν, υἱὸς ἀντάξιός τοῦ πατρός του καὶ ἀδελφός τοῦ ἀδελφοῦ του. **Εὐγε**, Ἐδουάρδε, θὰ δειχθῇς μίαν ἡμέραν.

Καὶ λαβὼν τὸ παιδίον μεταξὺ τῶν δύο βραχιόνων του, τὸ ἡσπάσθη ἀκουσίως αὐτοῦ εἰς τὰς δύο παρεάς.

Ὁ Ἐδουάρδος ἀνθίστατο πρὸς τοῦτο τερατωδῶς, νομίζων βεβαίως λίαν ταπεινικὸν νὰ τὸν ἀσπάζεται εἰς ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον δις διὰ τοῦ πιστολίου ἐπυροβόλησε.

Κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον, εἰς τῶν τριῶν

συντρόφων ἄρας τὴν μητέρα τοῦ Ἐδουάρδου, τὴν ἔφερε βήματά τινα μακρὰν τῆς ἀμάξης, καὶ κατέκλινεν αὐτὴν ἐπὶ μανδύου πλησίον ἐνὸς χάνδακος. Ὁ ἀσπασθεὶς τὸν Ἐδουάρδον ἀνεζήτησεν αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἰδὼν αὐτήν,

— Ἡ **κυρία Μοντρεβέλ** ἐν τούτοις, εἶπε, δὲν συνέρχεται εἰς ἑαυτήν, καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ παραιτήσωμεν μίαν γυναῖκα εἰς τοιαύτην κατάστασιν. Ἀμαξηλάτα, λάβε τὸν **Κ. Ἐδουάρδον**. **Καὶ** παραδοὺς τὸ παιδίον εἰς ἐκείνον, καὶ ἀπευθυνθεὶς πρὸς τινα τῶν συντρόφων του,

— **Μὴ** ἔχῃς, ἐπάνω σου, τῷ εἶπε, κἀνὲν φιάλιον μὲ ἄλας ἢ μὲ ὕδωρ μελίσσης;

— Ἰδοὺ, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος πρὸς ὃν ἀπευθύνθη. **Καὶ** ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου του φιάλιον μὲ ὄξος ἀγγλικόν.

— **Τελείωσε** τὴν ὑπόθεσιν ἐδῶ μὲ τὸν κύριον **Τερώνυμον**, εἶπεν ὁ νέος ὅστις ἐφαίνετο ἀρχηγός τῆς ἐταιρίας, καὶ ἐγὼ ἐπιφορτίζομαι νὰ συνδράμω τὴν **Κ. Μοντρεβέλ**.

Καὶ ἦτο καιρὸς, διότι ἡ λειποθυμία τῆς κυρίας **Μοντρεβέλ** ἤρχισε μικρὸν κατὰ μικρὸν νὰ μετατρέπηται εἰς προσβολὴν τῶν νέρων. **Κινήσεις** σπασμωδικαὶ ἐτάρασσον ὅλον τὸ σῶμά της καὶ κραυγαὶ ὑπόκωφοι διέφευγον ἀπὸ τὸ στήθος της.

Ὁ νέος ἐκλινε πρὸς αὐτὴν καὶ τῇ προσέφερε νὰ ἀναπνεύσῃ τὸ ἄλας. Ἡ **Κ. Μοντρεβέλ** ἤνοιξεν ὀφθαλμοὺς τεθολωμένους καὶ φωνάξασα Ἐδουάρδε, Ἐδουάρδε, διὰ χειρονομίας ἀκουσίας ἔρριψε τὸ προσωπεῖον ἐκείνου, ὅστις τῇ ἔφερε συνδρομὴν καὶ τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἔμεινεν ἀπροχάλυπτον.

Ἦτο δὲ ὁ νέος οὗτος ὁ εὐγενὴς καὶ χαριεὶς, ὡς γνωρίζουσιν οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν, ὁ **Μοργάν**.

Ἡ **Κ. Μοντρεβέλ** ἔμεινεν ἐκπληκτος εἰς τὴν θέαν τῶν ὠραίων ἐκείνων κυανῶν ὀφθαλμῶν, τοῦ ὑψηλοῦ μετώπου, τῶν ῥαδινῶν χειλέων καὶ τῶν λευκοτάτων καὶ ἐκ τοῦ μειδιάματος αἰείποτε φαινομένων ὀδόντων. Ἐννόησε δὲ ὅτι οὐδένα διατρέχει κίνδυνον εἰς τὰς χεῖρας παρομοίου ἀνθρώπου, καὶ ὅτι οὐδὲν κακὸν ἐδύνατο νὰ ἐπέλθῃ εἰς τὸν Ἐδουάρδον.

Ἀποτανθεῖσα τότε πρὸς τὸν **Μοργάν** οὐχὶ ὡς πρὸς κακοῦργον καὶ αἴτιον τῆς λειποθυμίας της, ἀλλ' ὡς πρὸς ἄνθρωπον εὐγενῆ καὶ συνδραμόντα γυναῖκα πάσχουσαν. — **ὦ! κύριε**, τῷ εἶπε, πόσον εἶσθε καλός;

Καὶ εἰς τοὺς λόγους τούτους καὶ εἰς τὸν τόνον, μεθ' οὗ τοὺς προέφερον, ἐνυπῆρχεν ἄθροισμα ὅλον εὐχαριστιῶν οὐχὶ μόνον δι' ἑαυτήν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ τέκνον τῆς.

Ὁ δὲ Μοργάν μετὰ ἀδρόφροσύνης περιέργου καὶ ἥτις ἀνῆκεν ὀλεσχερῶς εἰς τὸν ἱπποτικὸν χαρακτήρα του, ἀντὶ νὰ ἀρπάσῃ ἐν τάχει τὸ προσωπεῖον καὶ φέρῃ αὐτὸ εἰς τὸ πρόσωπόν του, ὥστε ἡ Κ. Μοντρεβέλ ἀμυδρὰν μόνον καὶ συγκεχυμένην περὶ αὐτοῦ νὰ ἔχῃ ἐνθύμῃσιν, ἀπεκρίθη διὰ κλίσεως χαριέσσης, ἀφῆκεν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του ὅλον τὸν καιρὸν διὰ νὰ προξενήσῃ πᾶσαν αὐτῆς τὴν ἐπενέργειαν, καὶ μεταβιβάσας τὸ φιάλιον τοῦ Λεπρέτρ εἰς τὰς χεῖρας τῆς Κ. Μοντρεβέλ, ἔδωκεν ἐπομένως τὰς ταινίας τῆς προσωπίδος του.

— ὦ! κυρία, εἶπεν ἡ Κ. Μοντρεβέλ ἐννοήσασα τὴν λεπτότητα ταύτην τοῦ νέου, ἐστὲ ἡσυχος εἰς ὅποιονδήποτε τόπον, εἰς ὅποιανδήποτε κατάστασιν καὶ ἂν σὰς εὕρῃ, μοὶ εἴσθε ἀγνώριστοι.

— Τότε, κυρία, εἶπεν ὁ Μοργάν, ὀφείλω ἐγὼ νὰ σὰς εὐχαριστήσω καὶ νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι εἴσθε καλὴ.

— Ἐμπρός, κύριοι ἐπιβάται, εἰς τὴν ἁμαξαν, εἶπεν ὁ ἁμαξηλάτης μετὰ τὸν συνήθη αὐτοῦ τόνον, καὶ ὥς ἂν οὐδὲν ἔκτακτον εἶχε συμβῇ.

— Συνήλθετε ὀλοσχερῶς, κυρία, ἡ ἔχετε ἀνάγκην στιγμῶν τινῶν ἀναπαύσεως διὰ νὰ σταθῇ ἐπ' ὀλίγον ἔτι ἡ ἁμαξα; ἠρώτησεν ὁ Μοργάν.

— Ὁχι, κυρία, εἶναι ἀνωφελές, σὰς εὐχαριστῶ, αἰσθάνομαι ἑαυτὴν πολὺ καλὰ.

Ὁ Μοργάν προσέφερε τὸν βραχίονα αὐτοῦ εἰς τὴν Κ. Μοντρεβέλ, ἥτις ἐπεστηρίχθη ἐπ' αὐτοῦ διὰ νὰ διέλθῃ τὴν ὁδὸν καὶ ἀναβῇ εἰς τὴν ἁμαξαν, ἐν ᾗ ὁ ἁμαξηλάτης εἶχεν εἰσαγάγει τὸν μικρὸν Ἑδουάρδον.

Ὅτε ἡ Κ. Μοντρεβέλ ἀνέλαβε τὴν θέσιν τῆς, ὁ Μοργάν, ὅστις εἶχεν εἰρηνεύσει ἤδη μετὰ τῆς μητρὸς, ἠθέλησε νὰ εἰρηνεύσῃ καὶ μετὰ τοῦ υἱοῦ.

— Ἀνευ μνησικαχίας, νέμου ἥρωος, τῷ εἶπε τείνας αὐτῷ τὴν χεῖρα· ἀλλ' ἐκεῖνος ὀπισθοχωρῶν,

— Δὲν δίδω, εἶπε, τὴν χεῖρα εἰς ἓνα ληστήν.

Ἡ Κ. Μοντρεβέλ ἔκαμε κίνημα φρίκης.

— Ἐχετε ἐν χάριεν τέκνον, τῇ εἶπεν ὁ Μοργάν, μόνον ἔχει προλήψεις. Καὶ χαιρετήσας αὐτὴν μετὰ μεγίστης εὐγενείας,

— Καλὸ ταξίδιον, κυρία, εἶπε κλείσας τὴν θυρίδα.

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ ἁμαξηλάτης καὶ τὸ ὄχημα ἐκύλισε.

— ὦ! συγγνώμην, κυρία, ἀνέκραξεν ἡ Κ. Μοντρεβέλ, τὸ φιάλιόν σας, τὸ φιάλιόν σας.

— Κρατήσατέ το, κυρία, εἶπεν ὁ Μοργάν, μ' ὅλον ὅτι ἐλπίζω ὅτι εἴσθε καλὰ καὶ δὲν ἔχετε πλέον ἀνάγκην αὐτοῦ.

Ἀλλὰ τὸ παιδίον ἀποσπῶν αὐτὸ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς μητρὸς του.

— Μητέρα, ἐκραύγασε, μὴ δέχῃσαι δῶρον ἐνὸς κλέπτου. Καὶ ἔρριψε τὸ φιάλιον ἀπὸ τὴν θυρίδα.

— Διάβολε, ἐφθύρῃσεν ὁ Μοργάν μετὰ στεναγμοῦ, ὃν κατὰ πρῶτον ἤδη οἱ σύντροφοί του ἤκουσαν νὰ διαφύγῃ τὸ στήθος του, νομίζω ὅτι κάμνω καλὰ νὰ μὴ ζητήσω εἰς γάμον τὴν δυστυχῇ μου Ἀμαλίαν. Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς συντρόφους του.

— Ἀγῶμεν, κύριοι, εἶπεν ἐτελειώσαμεν;

— Ναί, ἀπεκρίθησαν ὁμοθυμαδὸν ἐκεῖνοι.

— Ἰπνεύσατε καὶ ἐμπρός! Μὴ λησμονῶμεν ὅτι τὴν ἐσπέραν ταύτην πρέπει νὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὸ μελόδραμα.

Καὶ πηδῆσας ἐπὶ τοῦ ἵππου του, ἐτράπη πρῶτος διὰ τοῦ χάνδακος πρὸς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ, ἔλαβε τὸν ἐν τῷ χάρτῃ τοῦ Κασσίνης ὑποδειχθέντα πόρον ὑπὸ τοῦ ψευδοῦς ταχυδρόμου. Ὅτε δὲ ἔφθασαν εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν.

— Εἰπέ μας, ἠρώτησεν ὁ Λεπρέτρ τὸν Μοργάν, ἔπεσεν ἡ προσωπίς σου;

— Ναί, ἀλλ' ἡ Κ. Μοντρεβέλ μόνη εἶδε τὸ πρόσωπόν μου.

— Καὶ ὅμως, προσέθηκεν ὁ Λεπρέτρ, κάλιον ἦτο κάνεις νὰ μὴ τὸ ἔβλεπε.

Καὶ οἱ τέσσαρες νέοι καλπάζοντες ἐγένοντο ἄφαντοι ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγρῶν τῆς Χαούρσης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'.

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΟΥ ΦΟΥΣΕ.

Φθάσασα τὴν ἐπιούσαν περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν τῆς πρωίας εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῶν Πρέσβειων, ἡ Κ. Μοντρεβέλ ἐξεπλάγη εὐροῦσα ἀντὶ τοῦ Φολάνδου ἑτερόν τινα ξένον περιμένοντα αὐτήν.

— Εἴσθε ἡ χήρα τοῦ στρατηγοῦ Μοντρεβέλ, κυρία; εἶπεν ὁ ξένος πλησιάζας πρὸς αὐτήν.

— Ναί, κυρία, ἀπεκρίθη ἐκεῖνη λίαν ἐκθαμβος.